

צחוק ודמע - לפי הזמנה

התצלום הימני צולם ביום הזומי, 36 שעות אחרי מותו של ראובן ברקת. בשעה ששידורי הטלוויזיה הושבתו בגלל האבל הרשמי, חגגה גולדה מאיר את חגיגת המימונה, השתעשעה וצחקה עם החוגגים האחרים. כעבור 24

שעות נוספות עמדה באבל והזומי מעל ארונו של ברקת, ניחמה את המשפחה. ההלוויה כולה עוכבה בגלל המימונה. גולדה מאיר ביקשה ממנהיגי העדה המארוקאית, חברי מפלגתה, חוות'דעת אם כדאי לבטל את החגיגות בתקופת האבל על מות ברקת, אך אלה הודיעו לה שלא כדאי מפני שזה עלול להרגיז את בני העדה המארוקאית.

אליו, והיתה לנו שיחה גלוויה מאד. היתה זאת הראשונה מבין שיחות רבות בין ארי בע או שש עיניים (בחלק מהן השתתף גם אמנון זיכרונני, שברקת התייחס אליו כאי-לו היה חבר-כנסת).

בשיחות אלה למדתי להכיר את ברקת האמיתי, ונוצרו בינינו יחסי שיתוף והבנה הדדית, ואולי לידדות מסויימת.

היו לנו שתי נקודות-מגע, האחת פוליטית והשנייה פרלמנטרית.

מבחינה פוליטית נתגזה ברקת בשיחות אלה כיונה שביונים.

למרות שהיה מאנשי גולדה מאיר, היה אויב מושבע של אנשי ארץ-ישראל השלי-מה ורפ"י, ולא היסס בשיחות הפרטיות

(המשך בעמוד 18)

שורת השרים

חליפתו האפורה-בהירה של השר שלמה הילל בולטת על רקע החליפות השחורות של חבריו. מימין: הרבנים הראשיים

יצחק נסים ויהודה איסר אונטרמן, השרים יוסף בורג, שלמה הילל, מיכאל חזני, חיים גבתי ועקוב' שימשון שפירא. מאחור: יושבי-ראש ועדות הכלכלה והחינוך ישראל קרגמן ואלימלך רימלט.

ידעתי שנתמנה בשעתו למוזכיר מפא"י במסגרת המערכת נגד פינתס לבון, אחרי שלבון הדית אותו מראשות המחלקה הדינית של ההסתדרות.

לכן, כאשר הוצע לפתע לתפקיד יו"ר הכנסת, התנגדתי לכך. סיעתי היתה ה-יחידה שהצביעה נגדו, ואף הכריזה בפה מלא על נימוקה לכך.

מייד לאחר מכן, התחדדו היחסים בינינו מאד. אחרי פרשת קריעת תעודת-הזהות בכנסת, השימיע ברקת מעל הדוכן דברי-גיטוי חריפים. מחיתי על כך בתוקף, מפני שראיתי בכך הריגה חמורה מסמכות ה-יו"ר. כתוצאה מכך ציווה להוציאני בכוח מאולם המליאה — מעשה שלא היה כי-דוגמתו בתולדות הכנסת.

לאחר מכן פירסם ברקת שורה של מיכתבי-הסתה חולניים נגדי, שנתקבלו בלישכתו, שכללו קריאה לרצחני. במעשה זה הביא על עצמו גינוי כימעט אחד ב-עיתונות ובציבור, והוא נאלץ להיסוג מכך. אחרי פרשה סוערת זו ביקשני לבוא

אישיותו לא התבלטו בטלוויזיה אז בדיו.

בשביל הציבור היה עסקן מפלגתי, ש-נתמנה לתפקידו בשל היותו עסקן מפלג-תי, מתוך שיקולים מפלגתיים. כך הוצג הדבר גם בעת בחירתו. על כן לא היתה תגובת הציבור בימי האבל בבחינת אדי-שות אכזרית. הציבור רק סירב להשתתף במה שנראה לו כאורגיה של צביעות.

רומנטי מאחורי

האפור

מה היה ברקת בשבילנו, שהכרנוהו יותר מקרוב?

בכנסת השישית לא בלט ברקת. הוא לא הירבה להופיע באולם, וכימעט לא-נאם. הוא נראה כעסקן אפור, מן המניין.

כדי למנוע בעד ההמונים להתפרץ ולשבש את מסע-ההלוויה.

אבל ההמונים לא באו. החבכים נשארו מיותרים ומבוזזים. ה-צפיפות היתה, בממוצע, איש אחד ע"ה כר עשרים מטרים של חבכים.

הטלוויזיה שידרה את הכל בשידור חי — ואז מיהרה לשכוח מכל העניין. ממש ניתן היה לשמוע את אנחת-ההקלה של השרים. באותו ערב לא הוזכרה ה-הלוויה אף לא במילה אחת או בתצלום אחד. את השידור החי ראו מעטים, כי בשעות אלה נאלצים אורחים נורמליים לעבור קשה כדי לפרנס את משפחותיהם.

ראובן ברקת האיש לא הטביע את חותמו על תודעת הקהל הרחב. אולי לא הספיק. אבל דומני שלא היתה זאת שאלה של זמן.

הוא לא היה אישיות כארזי-מטית, ולא מסוג המנהיגים המת-קבלים יפה בכריהתקשורת המו-רנניים. התכונות המיוחדות של

לבוש במכנסיים שחורים, מקי-טורן חום וכובע, היטלמאכר בצבע חאקי, עמד רוב הזמן מן הצד.